

hebben handen, ze wilden de onrechtvaardige onterving vergeten; ze werkten, ze schoven de gordijn voor 't verleden.

« Moeder is oud en moeder wil niet gelukkig zijn !... »

Ze keek om; ze voelde aan haar oor, want waarlik, ze meende dat er iemand aan 't fluisteren lag. En de zilte tranen borrelden voort uit haar heete oogen.

De week te voren, als ze moe van wandelen te huis kwam, was ze nog eens begonnen met heur dochters te overgrollen, te verwijten zonder reden, toen eindelijk Siska, de oudste, verdrietig heur zei: — « Zie, moeder, als 't zoo voortgaat, moeten we scheiden, mensch! we doen al wat ons bij machte is om u te bevredigen en nooit is 't naar uw zin: in stee van dank halen we ondank; zoo blijven leven, is niet te doen. »

Dat was te veel gezegd.

Ze schoot los en heur mond braakte de grofste verwijten uit; 'n aangebrande koeketel en rook nog zoo vermuft niet.

« Dat de duivel u hale !... »

Die woorden als 'n verslindenden bliksemflits, schoten splijtend door Siska's hert en ziel en de twee dochters weenden.

De malle moeder rolde heur vodden al dommelen bijeen en droeg bijna al 't keukengerief naar